

Va dir Plató que la pobresa no ve per «la disminució de les riqueses, sinó per la multiplicació dels desitjos». I el cordovès Lucius Annaeus Séneca va voler confirmar que «no és pobre qui té poc, sinó aquell qui molt desitja». Molt i massa. No obstant això, comprovem diàriament que l'excès de desitjos dels rics quasi mai no els converteix en pobres. Si de cas, ben al contrari, els rics que més destigen sovint augmenten la seua fortuna.

Exemple actual: recentment, l'ONU ha retratat el món que vivim en un document batejat amb el títol de "The inequality predicament", és a dir, "La cruïlla de la desigualtat", i explica que som sis mil tres-cents milions d'habitants, dels quals mil milions vivim en països desenvolupats, acaparant el 80% de la riquesa mundial. En les últimes quatre dècades la renda per cápita dels països més rics quasi es va triplicar. Entre els més pobres, només va créixer un 25%. De 73 països amb estadístiques fiables, entre 1950 i 1990 va créixer la desigualtat en 46 països, en 16 es va mantenir estable, i només es va reduir en 9. El 86% dels béns de consum mundials pertanyen al 20% de la població mundial.

Així doncs, tinc la impressió de què Plató i Séneca, a més de rics, eren uns cínicos. Cínicos molt cultes, val, però cínicos al capdavant. Igual que tota la colla de diplomàtics de l'OMC que aquests dies s'han negociat un nou marc mundial per a la regulació del comerç. I tot això em recorda el que va dir François Marie Arouet Voltaire, qui, per cert, tampoc era pobre: «Si els pobres comencen a raonar tot està perdut». Imagine que, abans de començar, els pobres necessitaran una mica de diners per a comprar la raó i, després, una mica més per a vendre-la.